

Sygn. akt III KK 543/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Anna Korzeniecka Plewka

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2020 r.,

kasacji na niekorzyść

wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

R. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K (...), za to, że:

1. w lipcu 2017 r. w T. , działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy S. S.A., a także pobrał pierwszą transzę należności w kwocie

32.456,26 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, a następnie zamówionych rur nie dostarczył i nie zwrócił uzyskanych środków finansowych, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. S.A. z siedzibą w M. – tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.;

2. w sierpniu 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P. , oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy E. , a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 5.376,88 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie K. za kwotę 3.050,40 zł., której to należności nie zapłacił, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę K. z siedzibą w T. tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.;

3. w sierpniu 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P. , oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy E. , a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 5.376,88 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie K. za kwotę 3.050,40 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 1.653,69 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym dział na szkodę M. K., tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

4. we wrześniu 2017 r. w T. , będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy P. Sp. z o.o., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 22.496,70 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie S. za kwotę 11.512,80 zł., uiścił należność za usługę transportu rur do klienta w kwocie 738,00 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 10.245,90 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym dział na szkodę M. K. – tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. we wrześniu 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P. , oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od T. S. , a także pobrał

należność za zamówione rury w kwocie 7.248,00 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie D. za kwotę 6.520,00 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 727,63 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6. w październiku 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P. oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy W. Sp. z o.o., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 12.915,74 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie P. za kwotę 7.351,27 zł, uiścił należność za usługę transportu rur do klienta w kwocie 1.045,50 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 4.518,97 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

7. w październiku 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P. oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy I., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 13.308,60 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie N. za kwotę 9.547,75 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 3.760,85 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K., tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

8. w listopadzie 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy T., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 13.777,94 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z. za kwotę 9.117,50 zł, której to należności nie zapłacił, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. M. , tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.;

9. w listopadzie 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P. , oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy T., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 13.777,94 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z.za kwotę 9.117,50 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 4.660,44 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M.K. tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

10. w listopadzie 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy C., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 22.705,80 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z .za kwotę 21.561,90 zł. której to należności nie zapłacił, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. M., tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.

11. w listopadzie 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy C., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 22.705,80 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z. za kwotę 21.561,90 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 1.143,90 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

12. w listopadzie 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy A., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 2.704,77 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z.za kwotę 1.980,30 zł, której to należności nie zapłacił, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. M., to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

13. w listopadzie 2017 r. w T., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy A., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 2.074,77 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie Z. za kwotę 1.980,30 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 724,47 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K., tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

14. w styczniu 2018 r. w T., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy T. , a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 3.161,10 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie P.. za kwotę 2.681,40 zł, uiścił koszty transportu rur do nabywcy w kwocie 380,00 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 99,70 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym dział na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

15. w lutym 2018 r. w T., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy P. Sp. z o.o., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 44.193,90 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie S. za kwotę 23.025,60 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 21.168.30 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

16. w styczniu 2018 r. w T., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy L. Sp. z o.o., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 21.118.08 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur będących przedmiotem transakcji w firmie I. Sp. z o.o. za kwotę 16.506,60 zł, uiścił koszty transportu rur do nabywcy w kwocie 880,00 zł i zatrzymał

dla siebie zysk z transakcji w kwocie 3.731,48 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. ,

to jest o czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

17. w grudniu 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy W. M. B., , a także pobrał zaliczkę na poczet należności za zamówione rury w kwocie 3.000.00 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, a następnie zamówionych rur nie dostarczył i nie zwrócił uzyskanych środków finansowych, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. B. , tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.;

18. w czerwcu 2017 r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, wprowadził w błąd pracownika firmy M., wskazując własny rachunek bankowy jako właściwy do zwrotu nadpłaty należności powstałej w wyniku przeprowadzonej transakcji sprzedaży rur stalowych, gdzie należność powyższa winna wpłynąć na rachunek firmy P., czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 106,59 zł na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 286 § 1 k.k.;

19. w październiku 2017 r., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy P. Sp. z o.o., a także pobrał należność za zamówione rury w kwocie 2.095.92 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym dokonał zakupu rur, będących przedmiotem transakcji, w nieustalonej firmie w S. za kwotę 798,00 zł i zatrzymał dla siebie zysk z transakcji w kwocie 1.297,92 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

20. w styczniu 2018 r., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy S., a także pobrał zaliczkę z tytułu należności za zamówione rury w kwocie 4.000,00 zł wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym kontynuację transakcji przekazał firmie S., będącej dostawcą rur i, nie przekazując dostawcy uzyskanej od klienta zaliczki, przywłaszczył kwotę 2.300,00 zł wynikającą

z różnicy uzyskanej zaliczki i należnej marży, czym działał na szkodę T. B. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k.;

21. w styczniu 2018 r., będąc pracownikiem firmy P., oferując w imieniu tej firmy sprzedaż rur stalowych, przyjął zamówienie od firmy S., a także pobrał zaliczkę z tytułu należności za zamówione rury w kwocie 4.000,00 zł, wskazując do wpłaty własny rachunek bankowy zamiast rachunku reprezentowanej firmy, po czym kontynuację transakcji przekazał firmie S. , będącej dostawcą rur i zatrzymał dla siebie marżę z transakcji w kwocie 1.700,00 zł, a także ukrył dokumenty związane z jej przeprowadzeniem, czym działał na szkodę M. K. , tj. popełnił czyn z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uznając oskarżonego R. B. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 1, 2, 8, 10, 12, 17, 18 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem iż dopuścił się ich działając w warunkach ciągu przestępstw, tj. występków z art. 286 § 1 k.k., Sąd wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

1. S. SA w M. kwoty 30.956,26 zł;
2. K. w T. kwoty 3.050,40 zł;
3. S. M. kwoty 87.029,70 zł;
4. M. B. kwoty 3.000 zł;
5. T. B. 2.300 zł.

Uznając oskarżonego R. B. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 3,4, 5, 6, 7, 9, 11, 13, 14, 15, 16, 19, 20, 21, z tym ustaleniem iż dopuścił się ich działając w warunkach ciągu przestępstw, tj. za winnego popełnienia występków z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 284 § 1 k.k., Sąd wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K. kwoty 174,580,02 zł.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby, oddając oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora

sądowego i zobowiązując oskarżonego do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Wyrok ten zapadł w wyniku zaakceptowania przez Sąd wniosku złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 2 k.p.k. i uprawomocnił się w dniu 14 listopada 2018 r.

Dnia 14 października 2019 r. Prokurator Generalny wystąpił do Sądu Najwyższego z kasacją, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w T. w całości na niekorzyść R. B. . Sformułował zarzuty:

1. Rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu przez Sąd Rejonowy w T. wadliwego wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego R. B. bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo że okoliczności popełnienia przestępstw, przypisanych oskarżonemu i jego wina budziły wątpliwości, co wyrażało się:
 - przypisaniem w punkcie I wyroku winy oskarżonemu za czyn opisany w punkcie 1. aktu oskarżenia, podczas gdy ze zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadków K. G. i M. K. oraz wyjaśnień oskarżonego nie wynikało, aby czyn ten stanowił występki stypizowany w art. 286 § 1 k.k.;
 - przypisaniem w punkcie III wyroku winy oskarżonemu za czyn opisany w punkcie 13 aktu oskarżenia, podczas gdy w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadka M. K. oraz dokumentu w postaci faktury VAT nr (...), nie wynikało, aby czyn ten stanowił występki stypizowany w art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
 - przypisaniem w punkcie I wyroku winy oskarżonemu za występki stypizowany w art. 286 § 1 k.k., opisany w punkcie 18 aktu oskarżenia, mimo że jego opis wskazywał, że czyn ten stanowi wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 k.w.;
 - przypisaniem w punkcie III wyroku winy oskarżonemu za występki stypizowany w art. 284 § 1 k.k. opisany w punkcie 14 aktu oskarżenia, mimo że jego opis, dotyczący wartości wyrządzonej szkody wskazywał, że czyn ten stanowi jedynie wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 k.w.;

- arbitralnym ustaleniem przez Sąd w wyroku wysokości środka kompensacyjnego, z pominięciem konieczności przeprowadzenia w tym zakresie dowodowych ustaleń, co do rzeczywistej wartości szkody wyrządzonej czynami opisanymi w punktach II ppkt 3 i pkt IV wyroku, zwłaszcza w sytuacji braku uprzedniego uzgodnienia z oskarżonym wysokości obowiązku naprawienia szkody, skutkującym zaniechaniem wskazania we wniosku prokuratora wysokości tego obowiązku, co w konsekwencji skutkowało obrazą przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., albowiem Sąd orzekł o tym obowiązku w znacząco wyższym wymiarze – w relacji do rzeczywistej wartości szkody wyrządzonej przypisanymi oskarżonemu przestępstwami.

2. Rażącej i mającej wpływ na treść wyroku obraży prawa materialnego, mianowicie art. 11 § 1 i 2 k.k. – poprzez przypisanie oskarżonemu w punktach I i III wyroku czynów zarzuconych odpowiednio w punktach : 2 i 3, 8 i 9, 10 i 11, 12 i 13 oraz 20 i 21 aktu oskarżenia, jako dwóch odrębnych przestępstw, stypizowanych w art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 1 k.k., podczas gdy stanowiły one za każdym razem to samo zachowanie oskarżonego, wyczerpujące znamiona określone w dwóch wskazanych przepisach ustawy i w każdym przypadku, stosując kumulatywny zbieg przepisów ustawy, powinny być zakwalifikowane jako jeden czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, ponieważ wskazuje na rażące wady zaskarżonego orzeczenia.

Wydając wyrok po uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie bez rozprawy w trybie art. 335 k.p.k., sąd orzekający jest zobowiązany do przeprowadzenia kontroli tegoż wniosku tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola ta powinna obejmować okoliczności popełnienia przestępstwa, kwestię zgodności wniosku o wymierzenie określonej kary ze stanowiskiem oskarżonego, a także zgodność propozycji zawartych we wniosku z przepisami obowiązującego prawa materialnego i procesowego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 701/18). Obejmuje również ocenę, czy w toku postępowania przygotowawczego doszło do ustalenia

wszystkich istotnych dla realizacji celów postępowania karnego okoliczności, w tym winy oskarżonego, w sposób niebudzący wątpliwości.

Jeżeli Sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, powinien zwrócić sprawę prokuratorowi. W razie nieuwzględnienia wniosku wskazanego w art. 335 § 2, a więc złożonego obok aktu oskarżenia, sprawa podlega wówczas rozpoznaniu na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.). „Zaniechanie przez sąd wykonania obowiązku wynikającego z art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. stanowi rażącą obrazę prawa procesowego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt II KK 99/18).

W sprawie R. B. Sąd Rejonowy w T. uchybił obowiązkowi szczegółowej kontroli wniosku prokuratorskiego, jak w złożonej przez siebie skardze wywodzi skarżący. Przede wszystkim nie dostrzegł Sąd, że zgromadzone dowody nie przesadzają o tym, iż doszło do realizacji przestępstwa oszustwa, opisanego w punkcie 1 aktu oskarżenia – a w szczególności, że zachodzą wątpliwości odnośnie istnienia oszukańczego zamiaru u oskarżonego już w chwili podjęcia pierwszych czynności, zmierzających do realizacji przestępstwa. Ponadto, kilkakrotnie Sąd nie zauważył, że wartość szkody wyrządzonej przestępstwem – jeśli przyjąć, iż oskarżony dopuścił się przywłaszczenia - w istocie wskazuje na popełnienie wykroczenia, a nie przestępstwa. Wątpliwości budzi też sposób ustalenia w wyroku wysokości środka kompensacyjnego na rzecz poszkodowanych M. K. oraz S. M. . Kwestia treści obowiązku określonego w art. 46 § 1 k.k. nie została objęta porozumieniem między oskarżycielem a oskarżonym i pozostawiono ją całkowicie w rękach Sądu. Jak zwraca uwagę skarżący, kwota 87.027,70 zł dla S. M. nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Zsumowane wartości niezapłaconych przez oskarżonego kwot dla S. M. – w związku z popełnieniem przez R. B. czynów opisanych w punktach 8, 10 i 12 aktu oskarżenia – wynoszą 32.659,70 zł – a więc o ponad 54 tysiące złotych mniej niż w złożonym przez pokrzywdzonego wniosku, który uwzględnił Sąd. Również w odniesieniu do wysokości środka kompensacyjnego zasądzonego na rzecz M. K. - tj. kwoty 174.580,02 zł - zachodzi rażąca niezgodność między przyznaną mu przez Sąd sumą, a wartością utraconych zysków z transakcji opisanych w punktach

3,4,5,6,7,9,11,13,14,15,16,18,19 i 21 aktu oskarżenia. Kwestie te wymagają szczegółowego zbadania w toku procesu.

Na uwzględnienie zasługuje też zarzut kasacji, podważający prawidłowość konstrukcji zarzutów postawionych oskarżonemu. Słusznie skarżący zauważa, że czyny opisane odpowiednio w punktach 2 i 3, 8 i 9, 10 i 11, 12 i 13 oraz 20 i 21 aktu oskarżenia, ujęte jako samodzielne, osobne przestępstwa, odpowiadają w istocie temu samemu zachowaniu oskarżonego. Innymi słowy dochodzi do złamania zasady multiplikacji przestępstw, stwierdzającej, że jeden i ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo (art. 11 § 1 k.k.). W postępowaniu procesowym Sąd Rejonowy w T. powinien dokonać ponownej kwalifikacji prawnej czynów, których dopuścił się oskarżony, uwzględniając zakres ich znamion, a także badając, czy dochodzi do zbiegu przestępstw, czy może jest to zbieg pozorny. Przyjęte w akcie oskarżenia, a zaaprobowane przez Sąd, dotychczas ustalenia w tej mierze obciążone są bowiem wadą, zaś sama konstrukcja zarzutów nie odzwierciedla precyzyjnie znamion przypisanych oskarżonemu czynów.

Wymienione wyżej uchybienia po stronie Sądu Rejonowego w T., sprawiają, że wyrok wydany 6 listopada 2018 r., w sprawie VIII K (...) nie może się ostać. Zawili charakter sprawy i konieczność dokładnego określenia, jakich przestępstw dopuścił się oskarżony, jak również co do wysokości wyrządzonej przez niego szkody, wymagają rozpoznania sprawy R. B. w trybie procesowym. Zawarte przez oskarżonego i prokuratora porozumienie w zaakceptowanym przez Sąd kształcie nie mogło stanowić właściwego zakończenia postępowania karnego przeciwko oskarżonemu i doprowadzić do wydania prawidłowego wyroku w jego sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.